

Tisztelt Emlékező Közösség!

Abban a kivételes és áldott helyzetben vagyunk, hogy az év ezen időszakában nemcsak hozzátartozóink és szeretteink emlékének ápolására szentelünk kiemelt figyelmet, hanem azok előtt is tisztelettel adózunk, akik ezeréves történelmünk alatt a magyar nemzet függetlenségéért, fennmaradásáért és boldogabb jövőjéért tették kockára vagy adták életüket. Ők azok a nemes lelkű és bátor emberek – akik Kennedy szavaival élve – nem azt kérdezték, hogy a Haza mit tehet értük, hanem önfeláldozással megtették mindazt, amit megtehettek a Hazáért.

A gondviselés megtartó kegyelme mellett a történelem rengeteg veszteséget is hozott a magyarság számára. Természetesen a legnagyobb árat mindig is az jelentette, amikor valakinek az életével kellett fizetni meggyőződéséért, vagy amikor a kegyetlen harcok teljesen véletlenszerűen szedték az áldozatokat a mindennapi teendőjüket végző emberek közül. De nem feledkezhetünk meg azokról sem, akik a háborúk és az azt megelőző vagy követő zsarnoki rendszerek miatt hosszú évek kitarató munkájával megszerzett javait, egy hasznos és szép életpálya reménységét vagy éppen személyi szabadságukat veszítették el, továbbá kényszerültek hazájuk elhagyására vagy a rettegés, az önkény és a nyomor elviselésére. Hálára ad okot, hogy a 60 esztendővel ezelőtt ezekben a napokban zajló 56-os forradalom és szabadságharcot követő igazságtalan megtorlások óta a magyarságnak nem kellett fegyveres konfliktusokat és hasonló szörnyűségeket átélnie. A 6 évtizede tartó béke, biztonság és viszonylagos jólét minden áldása mellett azt is jelentette, hogy mára mindaz, amiért hőseink az elmúlt századokban harcoltak a legtöbb ember számára magától értetődővé vált, és mi, akik személyesen nem éltünk ezekben a zivataros századokban nem tudjuk átérezni, hogy mit jelentettek a szegénység, a zsarnokság, az igazságtalanság, a háború és a szenvedés különböző megnyilvánulásai. Ennek bizonyítékeként szomorúan tapasztalhatjuk, hogy amíg félévszázada sokak a komoly megtorlás kockázatát is vállalták, hogy nemzeti imádságunkat elénekelhessék, addig napjainkban már nemhogy a Himnusz eléneklése, de annak csendben, felállva történő meghallgatása is egyesek számára megvalósíthatatlannak mutatkozik. Bízunk benne, hogy a magyar nemzet e sajnálatos tendenciát mihamarabb pozitív irányba tudja változtatni, anélkül, hogy egy ismételt nemzeti tragédiát kelljen átélnünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Téves és veszélyes az a felfogás, miszerint az emlékezés és a tiszteletadás múltra irányuló tevékenységek, hiszen sem a történelemnek, sem pedig a történelem nagyjainak nincs szüksége arra, hogy az utánuk jövő generációk emléküket megőrizték és tiszteletüket leróják. Éppen ellenkezőleg, az emlékezésre és tiszteletadásra nekünk egyénileg, és az egész magyar nemzetnek van óriási szüksége. A múlt hősei és nagyformátumú alakjai olyan példával tudnak szolgálni számunkra, amely képes arra, hogy erőt adjon számunkra ahhoz, hogy önző és felelőtlen világunkban tudjunk szolidaritást, áldozatkészséget, emberséget és becsületet tanúsítani. Megmaradásunk szempontjából szintén elengedhetetlen, hogy időről-időre emlékeztessük magunkat és nemzettársainkat arra, hogy miket kellett nemzetünknek elszenvedni azért, hogy mi ma magyarként élhessünk. Hiszem, hogy e rövid tiszteletadás nem pusztán erkölcsi gesztus, hanem közösségi megmaradásunkért tett apró, de nagyon fontos lépés. Éppen ezért ezúton fejezem ki köszönetem mindenki számára, aki e rendezvény megszervezésében fáradozott, és akik meghallva a hívó szót eljöttek, hogy közösen lerójuk tiszteletünket a múlt hősei előtt.

Tisztelt Emlékezők!

Kívánom, hogy e szép alkalom ne csak ahhoz adjon erőt, hogy szűkebb és tágabb hazánk sorsért a jövőben is tudjunk imádkozni és fáradozni, hanem ahhoz is, hogy minél több honfitársunkban fel tudjuk ébreszteni a felelősségtudat és hazaszeretet még kis sem alakult, vagy halványan pislákoló lángját. Jelenleg ez az a harc, amit vívnunk kell Hazánk megmaradásáért és egy boldog jövőért. Éppen ezért buzdítok mindenkit arra, hogy a kollektív emlékezet felelevenítése érdekében ma és a hétköznapiakban is vigyük hírül minél szélesebb körben, hogy a magyar történelem neves és névtelen hősei *„megcselekdtek, amit megkövetelt a Haza”!*